

กาแฟไร้เมนู

ชาแต่ละถ้วยอ่านอารมณ์ได้
แต่ถ้วยหนึ่งกำลังปกปิดความจริง

ปรัศวภาควิโลม

คาเฟ่ไร้เมนู

นิยายสืบสวนลึกลับ

ปรัศภาควิไลม

คาเฟ่ไร้เมนู

ผู้เขียน: ปรีศวภาควิไลม
สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย

ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ยกเว้นการ
อ้างอิงโดยชอบตามกฎหมาย

ผลงานเรื่องนี้เป็นเรื่องแต่ง ชื่อ บุคคล สถานที่ องค์กร และเหตุการณ์ต่างๆ
ถูกสร้างขึ้นเพื่อความบันเทิง

สารบัญ

- 01 ร้านที่ไม่ถามว่าคุณอยากกินอะไร
- 02 ชาสำหรับคนที่กลัวจะจำ
- 03 ชายไร้ชื่อข้างกำแพง
- 04 คราบสีฟ้าบนกระเบื้องขาว
- 05 เมืองที่ทุกคนรู้จักกันผิดคน
- 06 กลิ่นส้มไหม้ในห้องเก็บของ
- 07 สูตรลับของคนตาย
- 08 ผู้หญิงที่ไม่กินของหวาน
- 09 ความทรงจำรสขม
- 10 ถ้วยที่ถูกล้างสองครั้ง
- 11 คีนเทศกาลโคมชา
- 12 ห้องทดลองที่ไม่มีในแผนผัง
- 13 สิ่งที่ละลายในน้ำผึ้ง
- 14 เมนูสำหรับวันพรุ่งนี้

บทที่ 1

ร้านที่ไม่ถามว่าคุณอยากกินอะไร

บนประตูกระจกของร้านมีข้อความเขียนด้วยชอล์กสีขาวเพียงประโยคเดียว

ที่นี่ไม่มีเมนู กรุณานำอารมณ์ของคุณเข้ามาด้วย

ลูกค้าครึ่งหนึ่งหัวเราะ อีกครึ่งหนึ่งยืนอ่านซ้ำ แล้วเกือบทุกคนก็ผลักประตูเข้ามาเพราะอยากรู้ว่าตัวเองจะได้ดื่มอะไร

เย็นวันพฤหัสบดี ชาคริตกำลังใช้ปลายนิ้วกดขอบทาร์ตลูกแพร์ให้แนบกับพิมพ์ เสียงกระดิ่งเหนือประตูดังขึ้นหนึ่งครั้ง คนที่เข้ามาเป็นชายวัยประมาณสี่สิบ สวมเสื้อเชิ้ตสีเทาซึ่งเปื่อยเหี่ยวทั้งที่ฝนเพิ่งหยุดและอากาศเย็นลงแล้ว

ชายคนนั้นเลือกโต๊ะที่มองเห็นทั้งประตูหน้า ประตูครัว และกระจกสะท้อนถนน เขาไม่ได้นั่งทันที แต่ใช้นิ้วแตะพนักเก้าอี้เหมือนต้องแน่ใจว่ามันอยู่ตรงนั้นจริง

ชาคริตวางพิมพ์ขนมลง

“วันนี้อยากรู้สึกแบบไหนครับ”

ชายแปลกหน้ามองเขา ดวงตาแดงเหมือนอดนอนมาหลายคืน “ผมนึกว่าคุณจะถามว่ารับอะไรดี”

“ถ้าถามแบบนั้น ร้านผมคงต้องมีเมนู”

อีกฝ่ายพยายามยิ้ม แต่ริมฝีปากขยับเพียงข้างเดียว “เอาอะไรที่ทำให้หัว
หยุดคิด”

“หัวคนเราไม่ค่อยยอมหยุดครับ แต่ผมช่วยให้มันหยุดเบาลงได้”

ชาคริตหยิบถาดไม้ วางถ้วยกระเบื้องสีาง แล้วตัดดอกคาโมมายล์
เลมอนบาล์ม และเปลือกส้มแห้งลงในกา เขาเว้นลาเวนเดอร์ไว้ แม้มกลิ่นของ
มันจะเข้ากับสูตร เพราะชายคนนั้นขยี้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้เข้าๆ กลิ่นดอกไม้ชัดจัด
อาจยังทำให้ประสาทตื่นตัว

“แพ้อะไรไหมครับ กินยาอยู่หรือเปล่า”

ชายคนนั้นชะงัก “ไม่แพ้ ไม่ได้กินยา”

คำตอบเร็วเกินไป

ชาคริตเคยทำงานในห้องปฏิบัติการวิเคราะห์อาหารเจ็ดปี เขาเรียนรู้ว่า
ผลตรวจที่น่าสงสัยไม่ใช่ผลที่ผิดปกติเสมอไป บางครั้งคือผลที่เรียบง่ายเกินไป
จริง คำตอบของคนก็เช่นกัน

เขารินน้ำที่พักจากจุดเดือดแล้ว ปิดฝากานาฬิกาทรายสามนาที่ ระหว่าง
รอ เขาหันทาร์ตลูกแพร์ชิ้นเล็ก โรยเกล็ดธัญพืชเพียงสองเกล็ด

“ผมไม่ได้สั่งขนม” ชายคนนั้นว่า

“ร้านนี้ไม่มีเมนู ก็เลยไม่มีของที่สั่งได้ครับ”

“แล้วคิดเงินยังงัย”

“ตามของที่ผมเสิร์ฟ ถ้าไม่ถูกใจไม่คิด”

ชายคนนั้นมองทาร์ตเหมือนมันอาจตอบคำถามบางอย่างแทนเขาได้ เขากัดคำเล็ก เนื้อแป้งแตกเบาๆ

“เค็ม”

“นิดเดียวครับ ความเค็มทำให้หวานชัดเจน”

“ทำให้ของที่มีอยู่แล้วชัดเจน...” เขาพิมพ์ จากนั้นล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ แผ่นกระดาษสีน้ำตาลไพล่พันปลายนิ้ว แต่เขาเห็นชาคริตมองจึงดันมันกลับเข้าไป

หน้าร้านมีรถกระบะสีดำแล่นช้าๆ ผ่านไป ชายแปลกหน้าก้มศีรษะทันทีซ่อนในมือกระทบจางดังแรง

“รู้จักรถคันนั้นหรือครับ”

“ไม่” เขาตอบอีกครั้ง เร็วเหมือนเดิม

ชาคริตยกกาชามาวาง กลืนสัมนุ่นกระจายเหนือโต๊ะ “ชาสำหรับคืนนี้ครับ ไม่ทำให้ลิ้ม แต่ช่วยให้คุณอยู่กับสิ่งที่จำได้โดยไม่ต้องต่อสู้กับมันทุกวินาที”

ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้น “คุณจำลูกค้าทุกคนได้ไหม”

“ส่วนใหญ่จำจากรสที่ผมทำให้”

“ถ้าพรุ่งนี้ผมกลับมา แล้วจำตัวเองไม่ได้ล่ะ”

คำถามทำให้มือของชาคริตหยุดอยู่เหนือถาด

ก่อนที่เขาจะตอบ กระดิ่งประตูก็ดังอีกครั้ง หญิงสาวผมสั้นในเสื้อกันฝนสีเหลืองก้าวเข้ามาพร้อมกล่องมะนาว